

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 957/2024
22.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Згерђа, адвокат из ..., против туженог „Штампа систем“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Божур Лакетић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 562/21 од 26.02.2021. године, у седници одржаној 22.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 562/21 од 26.02.2021. године и пресуда Трећег основног суда у Београду П1 162/14 од 07.07.2020. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 162/14 од 07.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ДП-...-.../... од 25.11.2013. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због изгубљене зараде, за период од новембра 2013. године до јула 2016. године, исплати укупан износ од 670.219,13 динара, у појединачно опредељеним месечним новчаним износима са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да на изгубљену зараду из става другог изреке ове пресуде тужиоцу обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО – Филијала за град Београд. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 246.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 562/21 од 26.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и због погрешно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, ... 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон) - у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог почев од 13.09.2011. године на пословима ..., на основу Уговора о раду од 02.09.2011. године и Анекса уговора о раду од 08.11.2011. године, којим је ставом 2. тачка 35) утврђен опис дужности и одговорности запосленог, између осталог, да све продате артикле евидентира кроз регистар касу или ПОС терминал, да купцу изда фискални рачун и да искључиво по њему врши наплату продате робе, да обавља и друге послове потребне да би се обавили послови и задаци радног места на ком је распоређен, као и да извршава друге налоге свог непосредно надређеног. Оспореним решењем од 25.11.2013. године, тужиоцу је отказан Уговор о раду од 02.09.2011. године и Анекс уговора о раду од 08.11.2011. године, због повреде радних обавеза из члана 2. став 1. тач. 29) и 54) и члана 9. став 1. тачка 6) Анекса уговора о раду. Из разлога образложења тог решења произлази да је према пријавама Сектора продаје, Службе малопродаје од 01.10.2013. године и од 16.10.2013. године, приликом контроле рада малопродајног објекта БГ-... дана 30.09.2013. године утврђено да тужилац није понудио контролору артикле који су се у том тренутку налазили на активној продаји – жваке „Орбит“ и истом приликом му није издао фискални рачун за купљену робу – часопис „Аутобилд“ и чоколаду „Марс“, односно издао му је фискални рачун након што се представио у својству контролора, као и да дана 15.10.2013. године, након извршене контроле рада истог малопродајног објекта, није понудио контролору у својству анонимног купца артикле који су се налазили на активној продаји – чоколаду „Марс“, па је тужени утврдио да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му се ставља на терет и свесно пропустио да предузме радњу коју је по налогу Сектора био дужан да предузме. Одлуком директора туженог од 16.08.2013. године, сви запослени су обавештени о обавези да два пута дневно, пре почетка рада у малопродајним објектима и на крају радног времена, изврше на ПОС-терминалу проверу садржине фолдера са обавештењима која се односе на активну продају робе. Одлуком туженог од 30.09.2013. године је, у периоду од 30.09.2013. до 13.10.2013. године, организована активна продаја робе – жваке „Орбит“, док је одлуком од 10.10.2013. године, у периоду од 14.10.2013. до 27.10.2013. године, организована активана продаја робе - чоколаде „Сникерс“, које одлуке су преко ПОС-терминала прослеђене свим запосленима. Доношењу оспореног решења туженог је претходило писано обавештење тужиоца о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се тужилац писмено изјаснио, наводећи да је рачун ставио на пулт након што је вратио кусур и откуцао артикле, као и да је био под стресом, јер му је менаџер рекао да ће да га избаци са посла.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је у конкретном случају тужилац учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 2) Закона о раду, будући да противно одредбама члана 2. тач. 29) и

54) Анекса уговора о раду није издао фискални рачун приликом продаје часописа „тајном купцу“ у поступку интерне контроле рада малопродајног објекта туженог, нити је у складу са одлукама директора туженог вршио понуду артикала који се налазе на активној продаји у периодима вршења интерне контроле рада малопродајних објеката, па је својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му је оспореним решењем стављена на терет.

Ценећи ревизијске наводе тужиоца, Врховни суд налази да су закључци нижестепених судова засновани на погрешној примени материјалног права, услед чега је чињенично стање непотпуно утврђено.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Према одредби члана 180. став 1. наведеног закона, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тач. 1) - 6) овог закона запосленог писменим путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Према ставу 2. истог члана, у упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказа који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора за упозорење.

Конвенција 158 Међународне организације рада (МОР), у одредби члана 7, прописује да радни однос радника неће престати због разлога везаних за понашање радника или његов рад пре него што му се омогући да се брани од изнетих навода, осим ако се с разлогом не може очекивати од послодавца да му пружи ту могућност.

Следом изложеног, послодавац је дужан да најмање пет дана пре отказа уговора о раду достави запосленом упозорење за отказ уговора о раду, које садржи основ за отказ уговора о раду, чињенице и доказе који указују на постојање разлога за отказ уговора о раду. Дошењу оспореног решења од 25.11.2013. године, у конкретном случају, претходило је достављање тужиоцу Упозорења на постојање разлога за отказ уговора о раду од 18.10.2013. године, на које се тужилац писмено изјаснио. У том упозорењу, међутим, тужени не наводи конкретно који то докази у вези поднетих пријава Сектора продаје, Службе малопродаје послодавца од 01.10.2013. године и од 16.10.2013. године указују да су се стекли услови за отказ уговора о раду тужиоцу, већ се паушално позива на поменуте пријаве „са све доказима у прилогу списка“.

Сврха и циљ упозорења запосленом да постоје разлози за отказ уговора о раду су да се запосленом омогући да изнесе одбрану и да се изјасни о радњама за које послодавац сматра да представљају разлог за отказ уговора о раду. Законитост упозорења као дела процедуре отказа уговора о раду, због разлога везаних за понашање запосленог и његов рад, нужан је услов за законит престанак радног односа, који је у овом случају изостао.

Следом тога, у поновном поступку првостепени суд ће поуздано утврдити о којим конкретно доказима, а за које тужени наводи да се налазе у прилогу списка, се

ради, те да ли су они достављени тужиоцу, од чега зависи оцена повреде права на одбрану тужиоца у конкретном случају у смислу одредбе члана 180. Закона о раду, након чега ће уз правилну примену материјалног права оценити законитост решења о отказу уговора о раду тужиоцу.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни суд је применом члана 416. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић